

МОЯТА ДЕТСКА МЕЧТА

По пътя на моите мечти стои една мъничка фея от детството, чието вълшебство все още ме кара да мечтая. Всяка вечер си слагам една звезда вместо сърце, взимам в ръка една светулка за да ми показва пътя и отивам на небосклона на мечтите. Там си имам едно чудно бяло облаче, което ме прегръща, после звездите осветяват сцената и ето пиесата започва.

Виждате ли приказната класна стая пълна с деца, които мечтаят? Аз ги виждам. Време е да видите как се раждат мечтите.

-Какви са вашите мечти, деца?- попита любопитно учителката на подготвителния клас.

-Аз искам да съм астронавт и да обикалям космоса с една огромна ракета! - обади се без позволение едно малко засмяно момченце с рижави къдрици.

-Аз пък мечтая да бъда вълшебна фея, която ще кара хората да се усмихват!- заяви русокосо момиче, притежаващо дълбоки сини очи.

Учителката само кимна с глава, любувайки се на детската изобретателност. Класът вече бе пълен с храбри рицари, известни певици, скоростни състезатели и грациозни балерини. Само едно дете седеше кротко и замислено.

-А, твоята най-съкровена мечта каква е? - обърна се учителката към тъмнокосото момиченце с меки светлокафяви очи, седящо на последното столче.

То я изгледа уплашено, без да продума. Погледът ѝ бродеше някъде измежду портретите в стаята, може би търсейки отговор. Точно в този момент звънецът, чийто звук оповестява свършването на учебния ден, иззвъня. Всички станаха от местата си, само момиченцето остана, обмисляйки ситуацията, в която беше изпаднало. Изведнъж поклати глава за да се отърси от тежките за едно шестгодишно дете мисли. Взе книжката си за рисуване и се отправи към двора на детската градина. Огледа се. Търсеше майка си измежду тълпата от родители, жадни да видят децата си. Не след дълго забеляза загриженото ѝ лице и се запъти към нея. Тя хвана момиченцето за ръка и заедно те закрачиха надолу по улицата.

-Мамо? - изхленчи момичето. - Ти имаш ли си мечта? Майката се засмя.

-Естествено, че имам!

Детето се намръщи. То смяташе, че болестта „безмечтателство“ се предава в семейството им и сигурно затова на нея ѝ беше трудно да мечтае. Преди да се усети вече си бяха вкъщи.

-Мамо? - промърмори тя. - Да не би някой да ми е откраднал мечтата?

-Никой не е откраднал мечтата ти. - увери я майка ѝ. Ти мечтаеш през цялото време, просто се страхуваш да изречеш мечтите си на глас. Най-важните неща се изричат винаги най-трудно, защото се намират най-близо до сърцето. Кой обича да показва най-съкровенията тайни на другите? Мечтите винаги са големи, а думите ги смалчават.

Тя извади едно лъскаво сребърно звънче и го подаде на детето, карайки го да засияе.

-Какво е това? - попита тъмнокосото момиченце вече с искра в очите. -Това е омагьосано звънче. С него можеш да извикаш феята на мечтите. Едно прозвъняване е една твоя новородена мечта!

Само си представете втората сцена от действието, но след шест години, когато многоцветните мечти от детството ще имат щипка сол от ежедневието на настоящето. На моята сцена мечтите са непокътнати, но начинът, по който завесата падна, подсказва, че моите герои трябва да поемат предизвикателството да управляват щастието си, защото всеки трябва да поеме пътя, който му се предлага и да управлява живота си.

Вече разбрахте коя е най-лудата ми мечта - да стана режисьор. За мен режисурата е истинска магия. Сцената осмисля всички житейски проблеми, чрез вечното театрално изкуство. Тази професия изисква енергия и талант, които да отдаваш на другите. Искам да управлявам героите, да разказвам историите им и да карам сърцата на хората да туптят.

Вълшебството на звънчето наистина ми помогна да си представя и изградя свой собствен приказен свят пълен с желания и мечти. Истината, е че едно дете се нуждае просто от обич, която да отключи въображението му и да го насочи към мечтите. Мечтата е извор на надежда за всяко дете, тя носи енергията на щастието, пробужда ума и вдъхновява душата. Истинска магия!

Мечтите се раждат най-лесно когато човек твори. Когато рисувам, създавам нови светове и си представям, че съм художник. Когато пиша си представям, че имам талант за това и искам да стана писателка. Когато бях малка и гледах морето мечтаех да съм русалка. Мама даже ми уши костюм с перка и всеки път влизах в морето с него. Когато ям шоколад си мисля колко малко му трябва на човек за да е щастлив и си пожелавам простиците, но истински неща.

Сега осъзнавам, че животът е магия и награда и не бива да пилеем мечтите си. Вече не мечтая за блякави дворци и карети. Не ме привлича искрата на кралската корона или ефирните бални рокли. Сега приемам мечтите като отговорност. Мечтите за мен са мерило за това какъв човек си. Колкото повече мечтаеш, толкова повече хоризонти се показват пред теб. Аз се опитвам да следвам тази мисъл и да мечтая колкото се може повече. Пътят на мечтите, по който вървим, се осветява от красотата на душата, ума, трудолюбието и всичко онова, което допуснем в живота си.

Павла Петрова – 6-ти клас,
ЧСОУ „ЕСПА”
Гр. София